

Magdaléna
Pirožeková

Iba
nádej,
nestačí

MARENČIN PT

Magdaléna Pirožeková

Iba nádej nestačí

MARENČIN PT

© Magdaléna Pirožeková, 2014, 2022
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2014, 2022
Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia
www.marencin.sk marencin@marencin.sk
Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.
981. publikácia, 2. vydanie

ISBN 978-80-569-1067-2 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1068-9 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1069-6 (ePub)

Slabé svetlo pouličnej lampy sa odrážalo na chladnej, kamennej stene väznice. V mrežovanej cele v rohu miestnosti na tvrdej posteli sedel chlap, ktorý sa vôbec nepodobal na niekdajšieho vychýreného fešáka. Vždy perfektne upravené vlasy boli teraz mastné a strapaté, odstavajúce do všetkých strán. Krásnu, vždy oholenú a navoňanú tvár, vystriedala strhaná a tvrdá s niekoľkodňovým strniskom.

Chlap len tak sedel a hľadel von malým zamrežovaným oknom. Chcel prísť na to, kde spravil chybu. Sám sebe v duchu nadával, že bol taký hlupák a nechal sa zblbnúť. Zbytočne sa nechal ovládnuť hormónmi. Včas sa mal na to vysrať a radšej si niekde vyhoniť. Teraz by mohol niekde v pokoji čítať noviny a piť obľúbené presso v novučičkej kuchyni. Namiesto toho sedí v cele dvakrát tri metre a spolubývajúceho by najradšej zavesil za rebro do prievanu. Rozhodol sa však sekať dobrotu. O pár týždňov má totiž v úmysle požiadať o predčasné prepustenie za dobré správanie. Podľa právnik, ktorého platí až nadpriemerne, by sa mu to mohlo do pár mesiacov podariť. Bolo treba už len zatiahnuť pár špagátikov, potriasť tuctom rúk a všetko bude v suchu.

Keď sa tak stane a jeho prepustia, v prvom rade si podá tú podrazáčku mrchu, ktorá ho dostala za mreže. To kvôli nej tu teraz márne svoj drahocenný čas, zatiaľ čo mu peniaze pretekajú pomedzi prsty. Kvôli nej tu hnije zaživa, zatiaľ čo doma ho čaká luxusná, na mieru robená posteľ. Všetko je to len a len kvôli nej.

Zhlboka si vzdychol a zvalil sa na tvrdý, ba až kamenný matrac. Niet sa čomu diviť, ostatné vybavenie izby tiež nestalo za nič. Vankúš tenký ani papierové noviny a prikrývka,

ktorou by mohol počastovať leda tak koňa. Malý stôl rovno pod oknom mu slúžil akurát na pozeranie, pretože ho aj so stoličkou držalo pokope len zbožné želanie. Toaletu mali priamo v cele a určite ešte nevidela čistiace prostriedky. O komforte tu nemôže byť ani reči.

Z chuti si zahrešil. Najradšej by to tu všetko rozmlátil. Nenávidel toto miesto a počítal dni, kedy odtiaľto vypadne a dá si konečne poriadnu sprchu bez obáv, že mu niekto podreže krk.

„Zas nespíš?!“ zavrčal nad ním jeho spoluväzeň.

Volali ho Krysa. Dokonca aj dozorcovia, jeho pravé meno nepoznal.

„Zavri hubu a počítaj ovečky, Krysa!“ vyštekol naňho.

Nemal najmenšiu chuť počúvať hlúpe komentáre. Chcel len ticho, chcel počuť iba vlastné myšlienky. Potreboval si premyslieť plán, ako všetko ukončiť.

„Tak si svoje problémy nechaj pre seba,“ odvrkol Krysa a tuho sa rozkašľal.

„Čo ťa do toho, ak nechceš problémy, tak sa rob, že tu nie si.“ zavrčal.

Už len toto mu chýbalo. Rozohniť sa práve vtedy, keď chcel zaspáť. Boli dve hodiny v noci, o štyri hodiny majú budíček. Má čo doháňať. Plány na pomstu musia počkať. Teraz si potrebuje dobiť batérie.

1. kapitola

„Naozaj si myslíš, že je to dobrý nápad?“

Ema stála v kuchyni, v jednej ruke držala svoj mobil a v druhej palacinkáreň. A vraj ženy nevedia robiť dve veci naraz! Piekla otcove obľúbené palacinky. Doslova ju uprosil, aby ich spravila. Samozrejme, ako dobrá dcéra mu chcela vyhovieť. Veď čo by pre svojich milovaných neurobila, no nie?

Na linke mala svoju najlepšiu kamarátku, ktorá ju o dušu presviedčala, aby s ňou zahorela nákupnou horúčkou. Vede-la, že Ema nákupy z duše nenávidí. No musela ju vytrhnúť zo stereotypu, ktorý u nej vládol od rozchodu s Petrom.

Micha sa chystala na letnú sezónu do Nemecka so svojim priateľom, ktorého Eme ešte nestihla ani predstaviť. Z Po-pradu ju vyhodili po malom incidente, ktorý mala so svojim šéfom. Jasne a dosť stručne mu dala najavo, čo si o ňom a riadení jeho podniku myslí. Ten ju celý bordový s okamži-tou platnosťou prepustil a ona za bujarého potlesku svojich kolegov opustila nenávidené miesto v administratíve. Bolo len otázkou času, kedy sa to stane.

„Čo zase? Veď si chcem kúpiť len zopár handier na cestu,“ zlostila sa Micha.

„Nemyslím to,“ pretočila očami nad logickým myslením svojej priateľky a vyhodila upečenú palacinku do vzduchu. „Nie je priskoro ísť spolu na celé mesiace niekde do tram-tárie?“

„Och, nie je to tramtária, ale Nemecko. Veď je to za ro-hom...“

„Ako sa to vezme...“ zahundrala si sama pre seba Ema.

Micha sa robila, že to nepočula a pokračovala, „hrozne sa teším. Je to pre mňa ohromná výzva. Ak sa nepozabíjame, tak by to mohlo mať aj budúcnosť.“

„Ako chceš, len aby to zas nebol planý poplach.“

Nebolo tajomstvom, že sa o svoju najlepšiu priateľku veľmi bála. Boli spolu odmalička. Sú ako sestry. Nikdy od seba tak dlho neboli, maximálne mesiac. Ale štyri? To je celá večnosť. A okrem toho, ide tam s chlapom, ktorého ani poriadne nepozná, to je samovražda!

„Joj bože môj, zas lamentuješ. Už mi s tým piliš uši celý týždeň. Tak ideš so mnou, či nie? Nemám času nazvyš.“

„No dobre, idem.“ Vyklopila chutnú maškrtu na tanier a naliala si cesto na ďalšiu. „Ale nie dlho.“

„Tak fajn. O tretej som u teba. Macík mi dal svojho tátoša, tak arivedérči, MHD.“ Zasmiala sa a zložila.

Ema to Miche zo srdca priala. Ale aj tak mala zvláštny, hlúpy pocit.

Vykračovali si slnečným námestím v Kežmarku, obklopeným malými obchodíkmi s lákavými výkladmi a krivými figurínami. Leto sa blížilo, tak boli plné vzdušného šatstva a sandálov rôznych druhov. Stačilo si len vybrať.

Hoci bol len začiatok júna, tropické horúčavy ich trápili celý týždeň. Bolo to neuveriteľné už len preto, že podtatranská klíma im veľa tepla nikdy nedopriala. Avšak časy sa menia, lady sa topia a globálne otepľovanie je už za dverami. Teda aspoň podľa vedcov.

Ľudia sa preto logicky prispôbovali nielen móde, ale aj klimatickým podmienkam.

Ema zvolila kompromis. Ľahké kvetinové šaty na ramienka jej siahali až po kolená a sandáliky na grécky štýl len

zvýraznili štíhlosť a dĺžku nôh. Pôsobilo to jemne a decentne. Vlasy si nechala voľne padať na plecía, jediným doplnkom bola čelenka s obrovským bielym kvetom.

Nemala rada veľa doplnkov, podľa nej len zbytočne zavádzajú.

Konečne vyzerala sviežo a aspoň na prvý pohľad veselo. Od rozchodu s Petrom prešlo niekoľko týždňov a aj keď to ešte celkom nestrávilá, hoci sa snažila, aby to tak vyzeralo. Už kvôli rodine. Jej časté výkyvy nálad privádzali do vytrženia oboch rodičov.

„Jéj, tie žlté sandálíky sú chutné,“ zvýskla Micha a ponáhľala sa k výkladu, kde ten „skvost“ uvidela.

Nielen výkrikom, ale aj svojím dnešným outfitom vzbudila pozornosť okoloidúcich mladíkov. Mini krátke nohavice doplnila tričkom s hlbokým výstrihom a holým chrbtom. K ružovému tričku ružové žabky a mini kabelka, ktorá okolo nej poskakovala ako čivava. Vlasy mala zopnuté do rozčuchaného copu vysoko na temene hlavy, ktorý pôsobil, akoby si vlasy vôbec nečesala. Podľa Emy to však bolo OK.

„Na takých kopytách by som asi najbližšie pobožkala dlaždice na námestí. To nemôžeš myslieť vážne!“ Ema znechutene ohrnula nosom.

Vôbec sa jej nepáčili. Vyzerali veľmi lacno a najmä vulgárne. Priesvitný plastický opäťok, asi desať centňákov, sa jej zdal privysoký. Možno, ale len možno, by sa pri ňom pozastavila, keby mal korkovú podrážku a jemnejšiu krémovo žltú farbu. Ale takto? Pochybovala o Michinom duševnom zdraví.

„Nikto ťa nenúti, aby si si ich obúvala,“ odvrkla jej Micha. „Ja si len myslím, že by na nohe mohli vyzeráť zaujímavo.“

„Jasné,“ súhlasila Ema, no zároveň dodala, „ak by si sa chcela potočiť okolo chromovanej tyče, tak hej.“

„Vypila si dnes kyslé mlieko, či čo?!“

„Nie, ale ty si asi vkus zabudla doma v zásuvke. Prosím ťa, nielenže by sa ti v tom zle chodilo, ale vyzerala by si ako...“ nevedela to správne pomenovať.

Preto schytila kamarátku za ruku a ťahala ju čo najďalej. Pritom sa pokúsila o zmenu témy. Cítila, že ak by sa teraz pohádali, tak by bolo po nákupoch.

„Mala by si si skôr kúpiť slzný plyn, paralizér a kanady s ocelovou špičkou,“ navrhla jej s predstieranou vážnosťou.

„Nezdá sa ti, že to preháňaš? Nejdem na návštevu geta. Veď to budú len štyri mesiace. Uletí to tak rýchlo, že sa ani nenazdáš a budem klopať na tvoje dvere.“

Ema o tom dosť pochybovala, ale netúžila po tom, aby sa rozhádali. To je to posledné. Aj tak vedela, že si budú navzájom chýbať. Štyri mesiace. To bolo ako celý rok.

„Podľa mňa na smútok nebudeš mať čas. Veď je tu Adam. A tá záležitosť, pamätáš?“

Ema sa len trpkó zasmiala. Dá sa na to vôbec zabudnúť? Asi nie.

„Už je po všetkom. Martin je za mrežami a Adam ma už nemusí chrániť. Všetko je v poriadku. Okrem toho, že sa mi už pár dní neozval. Zrejme má veľa práce s novým prípadom.“

„Neboj sa, on sa ti ozve. Čo ho nepoznáš?“ upokojovala ju Micha.

Práve prechádzali okolo kaviarne. Sadli si na terasu, objednali kávu a pohrúžili sa do rozhovoru. Bolo to jednoduchšie ako viesť rozhovor uprostred davu ponáhľajúcich sa ľudí.

„A čo Peter?“ vydýchla Micha spolu s cigaretovým dymom a odpila si z pressa.

„Neviem. Zrejme to už vzdal. Prestal mi vyvolávať a vypisovať esemesky. Asi ho osvietilo a pochopil, že už je koniec.“

EMA inštinktívne vybrala z kabelky mobil a stlačila displej. Vyzeralo to, akoby na niečo čakala. Možno v kútiku duše dúfala, že tam nájde zmeškaný hovor alebo esemesky. Ale nič. Vynadala si a hodila mobil nazad do kabelky. Namiesto toho si zapálila. Musela si zamestnať ruky, aj keď na cigaretu v poslednom čase nemala vôbec chuť. Inak by mala mobil v ruke non stop. A to by nedopadlo dobre.

„Hovoríš to, ako keby si chcela, aby neprestal.“

„Hlúposť,“ vysmiala ju Ema a nervózne si potiahla. No neznelo to veľmi presvedčivo. „Nemám na také hlúposti čas. Začala sa sezóna. V najbližších dňoch ma čaká len dvojité šichta a posteľ.“

„Tou hlúposťou myslíš lásku? Ema, spamätaj sa!“ zvolala. „Nesmieš zase upadnúť do depresie. Len tak-tak sa mi podarilo dostať ťa z nej. Nabudúce by sa to podariť nemuselo. Si ešte mladá. A neprekvapilo by ma, keby si mi o pár mesiacov oznámila, že sa budeš vydávať.“

„To by som skôr čakala od teba,“ zasmiala sa Ema.

„No to určite,“ kývla Micha rukou a pokračovala: „S Adamom vám to pristane. Je mladý, dobre vyzerá. Určite má aj niečo v peňaženke, nepochybne aj v nohaviciach. Ale čo je najdôležitejšie... páčiš sa mu.“

Ema sa narovнала. Adamov opis ju celkom vyviedol z miery. Už len kvôli tomu, že ona si myslela presne to isté. Len sa neodvážila povedať to na plnú hubu ako jej kamoška. Micha bola vždy samá úprimnosť. Čo na srdci, to na jazyku. Niekedy ju za to obdivovala, vedela ako na ľudí.

„Možno máš pravdu, ale teraz určite nie. Okrem toho pochybujem, že so mnou chce niečo riešiť. Od chaty sa poriadne neozval. Nevidela som ho. Aj keď nepochybujem, že on mňa áno. Je to jeho práca. Ale prečo mi aspoň neodpisuje na esemesky...“

„Možno nemôže. Nerieš to, Ema. Po prvé, som rada, že si mi o všetkom povedala. Po druhé, povedal predsa, že ho odvolali. Tak má byť zrejme znova v utajení. A po tretie, verím, že čoskoro sa ozve. Nie som naivná pubertiačka. Viem rozoznať, kedy sa chlapovi žena páči a kedy nie.“

„Zaujímavé konštatovanie,“ uznala jej Ema .

„To vieš,“ Micha sa hrdo vyrovnala na stoličke, „skúsenosti.“

V tom momente obidve vybuchli do bujarého smiechu. Tú hlášku počúvali dennodenne od šéfa na brigáde. Bolo to ešte v období, keď obe chodili na strednú a cez leto brigádovali v stánku na kúpalisku. To boli časy!

„Ty si ťava,“ vyhlásila Ema.

O hodinu neskôr už obe cupitali k autu Michinho priateľa. Ovešané nákupnými taškami ako vianočný stromček sa opreli o auto a hlasno vzdychli.

„To bol deň. Naposledy som svojej peňaženke takto ublížila na Vianoce,“ vyhlásila Micha a hodila tašky na zadné sedadlo.

„Ja som tej svojej slúbila, že ju budem šetriť.“ Sadla na sedadlo spolujazdca a nazrela do nej. „Nabudúce to už splním. No čo už. Nevydalo.“

„Tak nesľubuj, čo nemôžeš dodržať.“ Naštartovala bieleho tátoša a vyrazila na cestu. „Domov? Či ku mne?“

„Jasné, že k tebe. Nezavrieš sa ma, kým za tebou v lietadle nezavrú dvere.“

„Ďakujem, ty pijavica,“ zasmiala sa Micha. „Tak, ako si sa rozhodla? Zavolaš mu ešte raz?“

„Komu? Petrovi?“

„Nie, Adamovi. S Petrom si to už predsa uzavrela. Nie?“

„Ale hej, hej. Len nechápem, načo mu mám volať. Najprv

nedvíha, potom je nedostupný a ani na esemesky nereaguje. Keď bude môcť, ozve sa sám. Tak s tým už daj pokoj.“

Mícha len pretočila očami. Zabočila ku kruhovému objazdu a zastavila v kolóne, ktorá sa pred ním utvorila. Vyzeralo to na dlho. Preto sa na sedadle otočila k Eme, aby zdôraznila vážnosť svojich slov.

„Počúvaj ma, herečka. Hoci je nepísaným pravidlom to, že sa má prvý ozvať chlap žene, nie je to vždy tak. Mala by si ho ďalej kontaktovať. Vyburcovať ho k tomu, aby sa ti ozval. Nesmieš sa stiahnuť. Ak ťa má naozaj rád, tak sa skôr či neskôr ozve. Tomu ver. Tak nevymýšľaj a rob, čo máš. Inak to vezmem do svojich rúk ja, tak ako na strednej, a potom budeš spokojná. To ti garantujem.“

Na dôkaz toho, že to myslí vážne, jej šermovala ukazovákom pred nosom. Až jej ním skoro vypichla oko.

Mícha už mala po krk toho, ako sa jej kamarátka ľahko vzdáva. Nespoznávala ju. Akoby to boli dve rozdielne osobnosti v jednom tele. To nebola ona. Sled udalostí v jej živote ju zmenil na nepoznanie.

„Ešte chvíľu tu šermuj s tým prstom a vypichneš mi oko. Chceš, aby som ti ho zlomila? Nebudem sa podlizovať.“

„To nie je podlizovanie. Kedy to už konečne pochopíš?“

2. kapitola

Hneď na druhý deň Ema urobila, ako jej Micha kázala. No dočkala sa len odkazovky. Ovládla sa, aby mu nenechala štipľavý odkaz. Naozaj ju to hnevalo. Už-už to chcela urobiť, ale nechala to tak. Ak bude chcieť a môcť, tak sa jej ozve. Dovtedy sa bude tváriť, že neexistuje.

O dva dni neskôr sa stalo nemožné – zazvonil jej mobil. Meno, čo uvidela na displeji, ju tak vyviedlo z miery, že sa musela trikrát zhlboka nadýchnuť, kým prijala hovor.

„Je od teba veľmi milé, že si si našiel čas. Zvažovala som nájomného vraha, či súkromné očko, ktorý by ti pripomenul, že žijem. Ale na poslednú chvíľu som si to rozmyslela. Preto som veľmi, ale veľmi zvedavá, akú výhovorku máš pripravenú na to, aby si mi vysvetlil, prečo sa zatajuješ.“

Záplava slov, ktorú naňho namiesto pozdravu spustila, ho trochu vyviedla z miery. Aj keď to bolo povedané veľmi pokojne a sarkasticky, nevedel, ako reagovať. Tušil, že bude zúriť. Ale tentoraz hovorila pokojne a z každého jedného jej slova ho mrazilo.

„Vyrezali ti jazyk? Alebo som ohluchla? Možno jedno aj druhé, keďže som od teba nepočula ani ahoj. Ale varujem ťa. Neopováž sa mi klamať. Inak to trpko oľutuješ.“

Počula, ako si Adam do telefónu odkašľal. Nakoniec sa predsa len odvážil prehovoriť.

„Chcel som sa ozvať. Ale nemohol som. Nerád by som to vysvetľoval takto cez telefón.“

„Tak budeš musieť.“ Zavrčala.

„Ako myslíš,“ vzdychol. „Po tom, ako ma odvolali, ma na

centrále zatvorili do vyšetrovacej miestnosti. Držali ma tam päť dní. Bez jedla, bez vody, nedovolili mi ani jeden jediný telefonát. To kvôli tomu som sa ti nemohol ozvať.“

„Čože?!“ neverila vlastným ušiam. „Prečo? To kvôli mne?“

„Noo, aj áno, aj nie. Nadobudli podozrenie, že vieš o celej operácii. Ubezpečil som ich však, že vieš len to, čo je nevyhnutné.“

„Asi ti neverili, keď ťa tam držali tak dlho.“

„Nie, neverili, musel sa za mňa zaručiť môj šéf. Hoci zrejme mal čo robiť, kým ich presvedčil,“ priznal Adam a zhlboka si vzdychol. „Bol som v úbohom stave, Ema, naozaj. Dva týždne som sa liečil. Bol som na infúziách a skoro celé dni som prespal. Hladovku by som vydržal, ale to mučenie... trochu ma vzalo.“

„Trochu?! Asi to trochu nebolo, keď si sa liečil dva týždne. To nie je možné, prečo ti to tvoji šéfovia urobili? Robil si, čo si mohol. Len tebe vďačím za svoj život.“

„Ja to viem, aj ty to vieš. Najväčším problémom však bolo, že z agentúry unikli isté informácie a podozrenie padlo, samozrejme, na mňa. Keď sa všetko uviedlo na správnu mieru, tak moji šéfovia usúdili, že bude najlepšie na nejaký čas nás odpratať, kým sa nepríde na to, kto je pravý vinník.“

„Ako upratať? Nerozumiem,“ koktala.

Čo ich chcú zabiť, zakopať, alebo niekde zavrieť? Preboha, a na ako dlho? Do čoho sa to zase zaplietla?! Už videla, ako sa pokojný život, ktorý si predstavovala, rozpadol ako rožok na strúhanku. Skvelé. Naozaj perfektné.

„Odcestujeme niekam za more, len na istý čas, kým to všetko neprehrmí.“

„Zbláznil si sa? Nemôžem len tak odísť. Mám tu prácu, rodinu, priateľov... všetko. Nemôžem to tu len tak nechať.“

„Tebe to stále nedochádza, Ema? Vo firme máme škodnú. Kým ju neodhalia, tak si v nebezpečenstve nielen ty, ale všetci, ktorých chránime.“

„Ako ste prišli na to, že máte donášača?“

Sadla si na stoličku vo svojej izbe a snažila sa dať dokopy päť a päť. Hoci bolo len desať hodín večer, jej mozog zrejme vypovedal službu.

„Jednoducho. O tvojom prípade vedelo len päť ľudí. Ja, môj šéf a traja ďalší agenti, ktorí sa so mnou striedali pri strážení. Vyšlo však najavo, že o tom vie podstatne viac ľudí, než je vhodné. Samozrejme som bol na odstrel prvý ja.“

„Preniklo to von?“ vzdychla zhrozene.

Panika a triaška, ktorá ňou lomcovala, jej zatienila mozog. Nemohla reálne uvažovať. Zase je to tu. Zase ten otrasný kolotoč. Prečo jej život nemohol prebiehať úplne pokojne. Keby nestretla Martina Krepáka, teraz mohla žiť s Petrom. Mohli sa milovať. Možno plánovať spoločnú budúcnosť. Ale namiesto toho má skazený život. Kvôli klamstvám, zapieraniu a večnému tajnostkárstvu stratila lásku svojho života. Čo ešte sa musí stať, aby mala konečne pokoj?

„Bože, to je ako zlý film. Toto sa v normálnom živote normálne nedeje.“

„Teraz už hej,“ zasmial sa trpkou.

„Adam, ja na toto nie som stavaná. Myslela som si, že už je po všetkom. Krepák je v base a ja môžem žiť. Prudké zmeny mi nerobia dobre.“

Vstala a prechádzala sa po svojej izbe. Jednou rukou sa držala za hlavu, začínala ju bolieť. Už je to tu. Migréna. Ako pubertiačka chcela byť hrdinkou v akčnom filme s romantickým koncom. Ale toto je realita. Toto sa na Slovensku predsa nedeje. Alebo áno? Koľko takých slepých, ako je ona, ešte chodí po svete?

Prečo ju nepošlú niekde do tábora, ale namiesto toho za more? Čo tam? Bude žiť v malej chalúpke na kraji útesu a loviť ryby?

„Teraz to neriešme. Upokoj sa a zhlboka sa nadýchni. Zabiť ma môžeš potom. Som na nohách už príliš dlho na to, aby som sa teraz hádal. Všetko je zariadené.“

„Ale...“ začala, no strácala argumenty, „ale čo moji rodičia, čo im poviem? Nemôžem sa len tak zbaliť a zmiznúť.“

„Napríklad im povedz, že ideš na loď, za prácou. Povedz im hocičo. Len to neodkladaj.“

„Našich len tak neoklamem. Mamu porazí...“

„Tak im povedz, že to prišlo rýchlo. Musíš sa rozhodnúť teraz, lebo inak...“

„... sa ďalších narodenín nedožijem,“ dokončila zaňho, až jej naskočila husia koža.

„Keď chceš, môžeš to povedať aj takto. Ale je lepšie, keď nevedia nič o tom, čo sa okolo teba deje. Aspoň pre nich je to najlepšie.“

„Ach, no dobre, to mi je jasné!“ zavrčala.

Čo teraz? Nikdy nebola až taká spontánna. Hoci vedela, že to musí urobiť, odvaha ju opúšťala.

„Ema, teraz nie je čas na zbytočné reči. Ráno po teba prídem. Zbal' si len nevyhnutné veci, zvyšok nakúpime cestou. Pas a doklady si vezmi zo sebou.“

„Počkaj, dnes ráno... Akože dnes?!“

„Nie, zajtra. Ešte sa ti ozvem.“

Vtom jej čosi napadlo. A čo jej práca? Na to nikto nepomyslel. Dočerta.

„V práci mám dať akože výpoved? Alebo neplatenú dovolenku? Či ako si to predstavuješ?“

„Už som povedal, všetko som zariadil,“ povedal pokojne,

akoby sa nič nedialo a on si len teraz spomenul, že niečo zabudol. „Keby ti do zajtra volali, tak nezabudni, že si si zlomila obe nohy, a preto ideš na dlhodobé liečenie do zahraničia. Ešte niečo?“

„Tak už ma len zaujíma, ako sa mi to pri všetkej mojej šikovnosti podarilo.“

Som najhorší človek pod slnkom. Hanba mi.

Nadávala si v duchu, keď vychádzala z obývačky, asi desať minút po telefonáte s Adamom. Až priveľmi ľahko sa jej podarilo presvedčiť svojich rodičov o jej „práci na lodi“. Chvíľu si myslela, že ich Adam zdrogoval. Ale len dovtedy, kým sa jej mama nerozplakala a nezačala lamentovať. Vraj je to narýchlo, a nezabudla ju poučiť, aké sú cesty nebezpečné. Že ona je jej jediná dcéra, chvíľu sa dokonca zaprisahala, že ju nikam nepustí. No keď prehrmel prvotný šok, tak sa s nimi rozlúčila a ubezpečila ich, že bude v poriadku.

Za toto sa budem smažiť v pekle. Dostanem za to vôbec na spovedi rozhrešenie?!

S hlasným povzdychom sa vo svojej izbe zvalila na posteľ a potichu sa rozplakala. Zrazu jej prišlo všetko ľúto. V duchu pritom preklínala Martina za to, že sa jej priplietol do cesty, Peťa za to, že jej neveril a Adama za to, že existuje.

Nevedela si so sebou rady. Posledné dni sa správala veľmi čudne. Pri rozprávkach ronila slzy, pri hororoch sa smiala a pri romantických filmoch jej bolo zle od žalúdka.

Z toho náporu hormónov, čo sa v nej naraz búrili, jej bolo nanič. Nevedela, ako to celé zvládne. Nemala ani potuchy o tom, kam pôjde. Adam jej nič nepovedal, ani nenaznačil. Len že to bude niekam za more. Môže to byť kdekoľvek. Ostrov, Sibír alebo džungľa. Ako sa tam, preboha, dopraví?

Modlila sa, len nech to nie je letecky. Nikdy neletela. Nevie, čo má čakať, ako sa jej telo bude správať. Okrem toho, lode sa tiež bála. Vedela, že jej pri tom bude zle od žalúdka. Prvý aj poslednýkrát sa na lodi plavila s rodičmi na hrad Devín. Bola to krásna plavba a naplno si ju užila. Ale to nebola plavba po mori, len obyčajný Dunaj. Len čo sa vtedy loď zaknísala, prehítala sliny a modlila sa, aby sa nepovracala.

Vstala z postele, utrela si slzy a prešla naprieč izbou ku skrini. Z hora vytiahla veľký cestovný kufor. Už teraz vedela, že jej nebude stačiť. Hodila ho na posteľ a zlostne doň nahádzala, čo jej prišlo pod ruky. Svetre, tričká, krátke aj dlhé nohavice. Sukne aj šaty. Plavky aj spodnú bielizeň. Nevedela, čo všetko si má pobaliť. Tak vzala z každého rožku trošku. Nezabudla ani na topánky a hygienické potreby. Lieky a iné dôležité veci. Možno tam nebude obchod ani lekáreň. Je ťažké pobaliť sa, keď neviete, čo všetko budete potrebovať. Keď skončila, kritickým okom zhodnotila výsledok.

Toto všetko sa jej vošlo „len“ do jedného lodného kufra, cestovnej tašky, malej príručnej tašky a plážovej kabelky.

„No,“ vzdychla, „hádám ma s tým cez hranice pustia.“

„A keď nie, tak ti zvyšok pošlem poštou,“ ozvalo sa jej za chrbtom.

Vo dverách stála Micha s rukami v bok a so širokým úsmevom na perách. Obe kamarátky si padli do náručia a stískali sa, akoby sa už viac nemali vidieť.

„Ale si sa s tou dovolenkou poponáhľala, to ti poviem,“ zašepkala jej Micha na pleci.

„Kiež by to bola dovolenka a nie únikový plán,“ rozplakala sa Ema a sadla si na jeden zo svojich kufrov.

„Som rada, že si mi zavolała. Inak by som ťa vystopovala až do toho vášho úkrytu ako drogový pes.“

Ema svojej najlepšej kamarátke zavolała hneď, ako Adam zložil. Chcela sa s ňou ešte rozlúčiť. Nevedela, ako dlho bude preč. Nechcela len tak zmiznúť. Nebolo by to správne. Určite by sa pre to trápila a neskôr by to dala Eme poriadne vyžrať. Poznala svoju najlepšiu priateľku lepšie než ktokoľvek iný na zemi.

„Ani mi nehovor, je to ako zlý sen.“

„Len sa už toľko neľutuj. A poriadne si to uži. Budeš sama s krásnym chlapom. A ako ho poznám, tak niekde v teple na pláži. Určite by ťa nevzal kamsi do zimy.“ Micha si sadla na posteľ a povzbudzujúco sa na svoju kamarátku usmiala.

„Sama s naj sexi agentom, akého som kedy videla.“

„S jediným agentom, akého si kedy videla,“ opravila ju Ema. „Nerozumieš tomu. A čo bude s Peťom?“

„Čo s ním?!“ nechápala Micha.

Zamračene Emu pozorovala, ako sa postavila, začala pochodovať po izbe.

„No, vieš...“ začala, ale Micha jej skočila do reči. Práve jej to doťuklo.

„Len mi nepovedz, že ho stále miluješ!“ zvolala neveriaco.

„Nerozumieš tomu,“ pokrútila Ema hlavou a zahľadela sa von oknom.

„Tak to máš recht.“

„Medzi nami to bolo iné, také nadpozemské,“ povedala zo zasneným pohľadom.

„Tak počuj, ty Sibyla, ten tvoj nadpozemský futbalista ťa odkopol ako loptu do brány, a to len preto, lebo ako neskúsený hlupák nevedel nič o živote. Nechce sa mi veriť, že nad ním ešte stále rozmýšľaš.“

„Ale...“ chcela niečo namietnuť, pretože Micha bola naňho zbytočne hrubá. No nedovolila jej ani dokončiť vetu.

„Žiadne ale. Chcela si začať odznova. Pamätáš? Mala si x možností odpustiť mu, ale to si nespravila. Tak to teraz nepokaz a vymaž si ho z hlavy. Keby chcel byť s tebou, tak by už dávno prišiel. Kvôli tomu, že mu nedvíhaš, hádam nezabudol, kde bývaš, nie?“

Ema musela uznať, že Micha má pravdu. Keby si to chcel vyžehliť, tak by tu už dávno zvonil. Ale nespravil to. Ani raz za ňou neprišiel. Ak by mu ona chcela odpustiť, tak by to urobila už dávno, ale ani to sa nestalo. Zrejme to naozaj nemá budúcnosť. Hádam sa jej s Adamom podarí zabudnúť.

„Dobre,“ pripustila. „Máš pravdu. Táto nezvyčajná dovolenka je predsa len na niečo dobrá.“

Vzala z poličky knihy, ktoré si nedávno kúpila v meste a pribalila ich do kufra k ostatným veciam. Možno keď sa v lietadle začíta do nejakého zaujímavého románu, zabudne na to, že je niekoľko stoviek metrov nad zemou.

„Pochybujem, že to budeš potrebovať,“ nesúhlasne pokrútila Micha hlavou.

„Ak nie, tak ich nechám tam, ale vybalovať ich nebudem. Čo ak ma zavrie niekde do hôr. Do opustenej chaty bez elektriny a vody, kde bude najbližšie mesto vzdialené niekoľko desiatok kilometrov?“

„Máš bujnú fantáziu. Okrem toho, veď to máš rada. Od malička ste na také chaty chodievali.“

„To hej,“ súhlasila. „Ale nie na taký dlhý čas.“

„Stále myslíš len negatívne,“ oborila sa na ňu Micha. „Čo tak trocha svetla do hrobky?“

Ema len pokrčila plecami a zdvihla najväčší kufor, že ho znesie dolu do chodby. Od Adama dostala esemesku, že po ňu príde o pol piatej ráno. Vraj sa tak vyhnú dopravným zápcham. Rozumné.

„Vezmem ten druhý,“ ponúkla sa Micha.

Pomaly schádzali dolu schodmi. Bolo pol dvanástej v noci. Jej rodičia už spali. Nechcela, aby sa zobudili. Povedala im, že odchádza skoro ráno, ale nevedeli, že až tak skoro. Posledné, čo chcela, by bol výsluch, kam si berie tolko vecí.

Uložili kufre ku vchodovým dverám a pobrali sa naspäť do Eminej izby. Ticho ako myšky. To bolo vďaka dlhoročnej praxi.

„Už si OK?“ opýtala sa jej Micha pri odchode.

Ema sa zhlboka nadýchla a so širokým úsmevom vyhlásila.

„Máš pravdu, nejako bolo, nejako bude. Keď mám už zomrieť, tak si to predtým ešte poriadne užijem.“

„Moja reč,“ zasmiala sa Micha a poriadne svoju priateľku objala. „Moja reč.“

Budík jej zazvonil o štvrtej ráno. Ovládla potrebu otrieskať ho o stenu. Vstala, rýchlo sa osprchovala a presne o pol piatej jej Adam prezvonil, že ju čaká pred domom. Nečakala, obliekla sa a mokré vlasy si nechala rozpustené, aby jej voľne vyschli. Schmatla kabelku a zbehla dolu schodmi. Kufre tam už neboli. Zrejme ju čakajú aj s Adamom v aute. Pred domom sa ešte zastavila a poslednýkrát sa naň zaďívala. Mala zvláštny pocit. Taká úzkosť. Akoby sa tu už nemala nikdy vrátiť. Znova tie hormóny. Chcelo sa jej plakať a zároveň zúriť a peniť ako besný pes. Ale ovládla sa.

Nasadla do auta. Ani sa nestihla pripútať a už vyštartovali. Znova jej to všetko prišlo ľúto. Pokojný život jej narušila jedna hlúpa zápleтка. Keby sa dal čas vrátiť, všetko by bolo inak. Ale keďže to nie je možné, musí prijať svoj osud taký, aký je. Musí sa naučiť žiť neustále v strehu a nič nepodceňovať.

„Ahoj,“ pozdravil ju Adam slabým hlasom.

Nebol to ten veselý, energiou nabíjajúci tón, na aký bola

uňho zvyknutá. Hoci bolo ešte šero a ona naňho preto veľmi dobre nevidela, tú zmenu by si musela všimnúť, aj keby bola úplná tma.

Pod očami mal tmavé kruhy. Vpadnuté líca a strhaná tvár vôbec neparila tomu energickému a šarmantnému Adamovi, na akého si pamätá. Vyzeral taký... zraniteľný. Preboha, čo to s ním porobili? Nechcela si ani predstaviť, čím všetkým si kvôli nej musel prejsť.

„Ahoj.“

„Vzala si si celú skriňu?“

„Keďže si mi nepovedal, kde a na ako dlho ideme, musela som improvizovať.“

„A išlo ti to veľmi dobre,“ uškrnul sa.

„Ďakujem.“

Zdá sa, že zmysel pre humor z neho nikto nevymlátil. To veru nie.

„Myslím, že som ti spomenul, že máš zbaliť len to najnutnejšie a zvyšok ti kúpim cestou. Alebo som sa zle vyjadril?“ opýtal sa o pár minút neskôr, keď diaľnicou uháňali do Košíc.

„Možno si niečo spomenul. Ale ja si vystačím aj sama. Ďakujem.“

„S tým nesúhlasím. A vonkoncom sa o tom s tebou nebudem hádať. Nemám na to ani trochu energie. Ja mám peňazí dosť a keď som povedal, že zvyšok dokúpime, tak zvyšok dokúpime. To, čo si si nabalila, nám cez letovú kontrolu neprejde, tak sa budeš s niektorými vecami musieť rozlúčiť.“

„Ako chceš.“ Režinovala.

Stačil jej jediný pohľad naňho teraz, keď už bolo viac svetla a skonštatovala, že má pravdu. Bol unavený. Určite niekoľko nocí nespal. Posledné, čo chcela, bolo, aby mu pridávala starosti.

O dve hodiny si na parkovisku pred letiskom pretriedila veci len do jedného kufra a vošli do letiskovej haly. Poloprázdna hala bola chladná, až ju striaslo. Asi to s tou klimatizáciou prehnali. Mala pocit, akoby sa prechádzala kolo chladiacich boxov v supermarkete.

O hodinu neskôr už obaja sedeli v lietadle. Emu vôbec neprekvapilo, keď Adam o pár sekúnd nato tvrdo zaspal. Oči mal zatvorené a spokojne odľukoval. Zapla mu bezpečnostný pás a prikryla ho dekou, ktorú si vypýtala od letušky.

Až potom sa mohla rozhliadnuť okolo seba. Až na väčší priestor medzi sedadlami to tam vyzeralo úplne ako v linkovom autobuse. Ľudia sedeli ako salámy, jeden vedľa druhého. Ako sardinky v plechovej konzerve, napadlo jej. Niektorí si čakanie na let krátili lúštením krížoviek alebo pozeraním filmu na prenosnom DVD, či pokojným oddychovaním ako Adam. Len ona sa nervózne mrvila na sedadle ako v čakárni u zubára. Pri spomienke na nepríjemného mäsiara sa jej stiahol žalúdok a obľal ju studený pot. V duchu si nadávala, čo jej to napadlo myslieť práve naňho.

„Dajte si. Vyzeráte na to, že to budete potrebovať,“ prihovorila sa jej jedna staršia pani vedľa cez uličku.

Podávala jej malú fľaštičku alkoholu a Ema ju vďačne prijala. Ani sa nemusela vidieť v zrkadle a presne vedela, že je bledá ako stena. Možno keď si trochu vypije, uľaví sa jej.

„Ďakujem.“ Poďakovala milej pani a vypila fľaštičku na ex.

Tekutina ju príjemne zahriala. Cítila, ako sa jej vracia farba do líc. Zaujímalo ju, či si aj ona pospí. Podľa Adama ich čakal veľmi dlhý let s malou medzi prestávkou vo Viedni. Tak sa teda má na čo tešiť.

„Vážení cestujúci. Víta vás....“ Letuška, ktorá hovorila do mikrofónu pred nimi, vyzerala ako vystihnutá z módneho

katalógu. Bezchybnú uniformu dopĺňal bezchybný účes. „... zapnite si, prosím, bezpečnostné pásy...“

Emu chytila oba konce svojho pásu a zapla si ho na bruchu. Adama uvítanie mladej letušky vôbec nezobudilo. Keďže ho Ema už predtým pripútala, nemala dôvod ho budiť.

„... o pár minút vzlietneme. Veríme, že sa vám let s našou spoločnosťou bude páčiť a opäť využijete naše služby. Ešte raz vám prajem dobré ráno a príjemný let.“

O chvíľu začula štartovať motory a lietadlo sa pohlo. Najprv pomaly a následne začalo zrýchľovať. Za oknom sa mihala odletová dráha. Prerušované biele čiary po bokoch sa spojili v jednu. V momente, keď sa odlepili od zeme, začalo triasť celým lietadlom. Ema sa hrozne prelakla. Teraz by sa jej jeden krvi nedorezal. Mimovoľne schytila Adamovi ruku tak mocne, až sa zobudil a zjojkol od bolesti.

„Čo sa deje?!“ zvolal rozospatým hlasom a obzeral sa okolo seba.

No stačil jediný pohľad na bledú a vystrašenú Emu, a hneď mu zaplo. Skryl jej ruku do svojich mocných a veľkých rúk a upokojujúco jej ju stláčal. Nevedel, že má strach z lietania. Nikdy to nespomínala. Vlastne sa jej na to vôbec neopýtal. Keby to vedel, tak by sa do Viedne vybrali autom a tam by ju po prestupe vo Frankfurte na tú päť hodinovú cestu nado-
poval liekmi, aby ju celú v pokoji prespala.

Teraz však musí prežiť dve krátke cesty, aby ju mohol uspať na tú dlhú.

„O pár sekúnd turbulencia prejde a bude to úplne pokojný let. Nemusíš sa ničoho báť,“ šepkal jej do ucha.

Emu sa zatiaľ prilepila k sedadlu, akoby bola jeho súčasťou, a tuho zavrela oči. Jej tvár menila farbu z bielej na zelenú. Vyzerala, že sa už-úž povracia. Jej snaha myslieť na niečo iné vyšla úplne nazmar. Pred očami jej stále behal obraz

z katastrofického filmu Let 93. Nemohla sa toho zbaviť. Bála sa, že sa to isté môže stať aj im.

Ale našťastie, Adam mal pravdu. O chvíľu turbulencia prestala. Lietadlo sa vyrovnalo a prestalo sa triasť. Počula, ako si niektorí cestujúci vydýchli úľavou. Takže nebola jediná, ktorú to tak zobralo. I tak sa neprestala triasť.

„Vážení cestujúci. Môžete si odopnúť bezpečnostné pásy a naplno vych...“

Letuška to ani nestihla dopovedať, keď okolo nej preletela Ema s jednou rukou na ústach a druhou na bruchu.

Po letoch, ktoré podľa Emy trvali celé storočie, konečne pristáli. Medzitým bola na záchode ešte stokrát.

Ovládla chuť vybozkávať pristávaciu dráhu, keď vystupovala. Predsa len, ešte jej ostala štipka dôstojnosti. Avšak jej prvá cesta smerovala na toalety. Musela sa dať dokopy. Určite vyzerala otrasne. Cítila sa hrozne slabá. Väčšinu letu strávila telefonovaním do záchodu a modlením na sedadle. Mala tiež podozrenie, že má žalúdok otočený futrom hore.

Zaprisahala sa, že už nikdy viac. Nikdy už nesadne do toho pekelného stroja. Ešte jeden let a odvezú ju rovno do márnice. Pustila kohútik so studenou vodou a ošpliechala si tvár aj krk. Hneď jej bolo lepšie. Vlasy si rozpustila a rozčesala cestovnou kefou, ktorú neustále nosila v kabelke. Nakoniec zhodnotila svoj zovňajšok v zrkadle a keď usúdila, že lepšie to nebude, vyšla z WC rovno k lavičke, kde mali svoje veci.

„V pohode?“ prihovoril sa jej Adam a opatrne ju objal okolo pliec, akoby sa bál že sa už-úž zosype.

„Uhm,“ zašepkala a unavene si oňho oprela hlavu.

Do nosa jej udrela nevtieravá vôňa jeho kolínskej. Zmes citrónu a cédrového dreva. Milovala tú vôňu. Zapáčila sa jej

hneď pri ich prvom stretnutí v bare. Aj napriek cigaretovému dymu ju vycítila veľmi jasne.

„Máme hodinu, kým preložia batožinu do iného lietadla. Nevieť ako ty, ale ja umieram od hladu.“

„Tak poďme, ty to potrebuješ a mne vystačí aj káva.“

O chvíľu už sedeli v letiskovej reštaurácii. Bola síce malá, ale účel plnila dokonale. Ema si objednala len sľubovanú kávu. Zatiaľ čo Adam si dožičil. Maxi pizza s veľkou porciou syra a kopou feferónov bola viac ako dosť. Vyzeral, akoby nikdy nejedol. Pravdu povediac, ani si nepamätal, kedy naposledy to bolo.

„Môžeš mi už povedať, kam vlastne ideme? Mám na to právo, keď sa takto dobrovoľne týram.“

Chcela to vedieť. Je to ako výstrel do prázdna. Isť a nevedieť kam. Opustiť rodinu, priateľov a zamestnanie. Teraz sa to už nemá kto dozvedieť. Ak to vymyslel Adam, tak už ich nikto nenájde. Verila mu. Inak by to nikdy nespravila.

„Florida,“ zamrmlal nezrozumiteľne pomedzi žuvanie.

„Florida?“ opýtala sa, hoci ho veľmi dobre rozumela.

„Uhm... neviem či si tam niekedy bola, ale je tam veľmi krásne,“ zamrmlal.

„Žartuješ? Nikdy som nebola na Floride. Ani v Amerike, vlastne pri mori všeobecne.“

„No vidíš,“ zvolal s plnými ústami mäsa. „Zažiješ kus sveta.“

„Veľmi vtipné. Máš pravdu. Ale až sa bojím opýtať, koľko ten let bude trvať. A ako sa ti to vlastne všetko podarilo tak rýchlo vybaviť.“

„No..“ začal.

Zatváril sa, že premýšľa. Pomedzi to prežúval. Pozrel raz na Emu, raz von oknom. Chcel tú odpoveď o dĺžke letu čo najviac oddialiť. Určite by ju to nepotešilo, to rozhodne.

Šlo ju z toho poraziť. Už sa pripravovala na najhoršie. Nakoniec, keď to vyzeralo, že už niečo povie, tak ho zadržala.

„Počkaj, vieš čo? Bude lepšie, keď to nebudem vedieť. Môže sa totiž stať, že si to rozmyslím. Držme sa toho, že je to ďaleko. A bodka. OK?“

„Ako chceš. Ale môžem ti len povedať, že nebolo ľahké všetko vybaviť. Trvalo to veľmi dlho aj napriek kontaktom a vplyvu môjho šéfa. Všetky papierovačky, víza, navyše bez tvojej prítomnosti... Podstatné je, že to nakoniec vyšlo.“

„Samozrejme, pre vašu agentúru to musela byť hračka, aj napriek tomu, čo si mi teraz povedal.“

Adam si skrúšene spätne predstavil, čo všetko musel kvôli tejto ceste podstúpiť. Jeho šéf to mal pekne naplánované. Úradné ťahanice, bočné dvierka, vyhrážky či kontakty na vyšších miestach... To všetko sa dnes dá, no len málo ľudí si to uvedomuje, preto bolo ľahšie vybaviť to radšej v ústraní. Najťažšie bolo vybaviť víza. Nekonečné čakanie, ťahanice... snaha obísť to tak, aby nikto na nič neprišiel.

Ema sa hodila dozadu o operadlo a so zavretými očami sa zhlboka nadýchla.

„Bude to moja smrť.“ Povzdych umierajúceho Adama náramne rozosmial. „Vidím, že sa dobre zabávaš.“

„To áno,“ súhlasil a ďalej sa venoval svojmu kúsku pizze.

„Vieš, že tento Adam sa mi páči viac ako ten, ktorý ma sprevádzal doteraz?“

Znova sa zasmial.

„Konečne som spokojný. Môžem oddychovať. Z toho večného vysedávania v aute si už necítim chrbát. Neverila by si, ako ma bolia všetky kĺby a svaly v tele.“

Na znak toho, že to myslí vážne, sa narovnal. Popukalo mu pritom pár kostičiek. Zrejme sa vrátili na pôvodné miesto. Naozaj vyzeral vyčerpane. O tom vôbec nepochybovala. Bolo

to vidno hneď na prvý pohľad. Potrebuje vypnúť. Aspoň na pár dní.

„Už niekoľko rokov som nemal dovolenku. Keď tak nad tým rozmýšľam, tak odvtedy, čo pracujem pre tajnú službu.“

Chvíľu obaja mlčali. Adam sa ďalej napchával a Ema pokojne odsrkávala zo svojej kávy. Rozmýšľala nad tým, čo ju teraz čaká. Teda. Cesta za veľkú mláku. To tu ešte nebolo. Mala síce pár príležitostí odcestovať do Londýna, ale kvôli lietaniu sa toho vzdala. Strach bol silnejší než túžba.

Ale Amerika. To je niečo. Normálne sa na to začínala tešiť. Slnko, pláž a more. Už to videla. Vycapí sa v mini bikinách na lehátko. Dá si Sex on the beach. Pokoj, sloboda, pohoda.

„A prečo práve Florida? Prečo nie New York, alebo Washington? A čo takto Afrika?“ napadlo jej.

„No... mal som vybrať miesto, kde sa ukryjeme... a ...“ znova prežúval.

„A?“ opýtala sa veľmi netrpezlivo.

„A na Floride som ešte nebol. Miami je vraj v tomto období veľmi pekné,“ priznal, akoby sa nechumelilo.

Ema len pretočila očami.

„Takže tam si ešte nebol hej? Tak potom prečo nie rovno Havaj?“ vyhlásila ironicky, pričom rozhorčene rozhodila rukami.

„Tam chodí každý. Ja som tam bol už sedemkrát.“

„Ešte mi povedz, že tvoji rodičia sú zazobaní snobi, ktorí si s desiatimi eurami utierajú riť a už ma načisto porazí.“

„Nie nie...“ nesúhlasne pokrútil hlavou, na čo si Ema uľahčene vzdychla. „Pokiaľ viem, na to majú toaletný papier,“ priznal pokojne.

„No to je fakt super,“ zahundrala namosúrene.

Tvárila sa, že študuje orientačné tabule, aj keď tomu, čo tam ukazovali, vôbec nerozumela. Nemohla naňho ani

pozrieť. Tak nielenže je pekný, milý, odvážny, ale aj dobre situovaný?! Hotový zázrak prírody. Adonis.

Adam ju pritom pozoroval. Čo čakal? Že sa mu hodí okolo krku, keď sa dozvie, z akej rodiny pochádza? V duchu si nadával do hlupákov. Pozná ju. Nikdy by to neurobila. Keby túžila len po peniazoch, dávno by ostala pri tom sviniarovi Krepákovi. Ale nie, Ema je iná. Je dokonalá. Aspoň preňho.

„Chcem zaplatiť polovicu cesty,“ vyhlásila napokon, pričom sa mu zahľadela rovno do tváre.

„Už som ti povedal. Všetko hradí agentúra.“ Snažil sa to povedať úplne pokojne, ale vôbec sa mu to nedarilo. Celkom ho svojím postojom vyviedla z miery.

„Silne pochybujem... po tom, čo si mi povedal. Slovensko na tom nie je tak dobre, aby si mohlo dovoliť platiť svojim zamestnancom dovolenku v Amerike. Má čo robiť s našimi poslancami. Aby uhradili všetky ich zbytočné výdavky.“

„Veľmi pekne povedané.“

„Je to pravda. A neodbočuj od témy. Polovicu a basta!“

„Ema...“ pomaly, ale isto mu už dochádzala trpezlivosť.

To je ale tvrdohlavá ženská! Prečo to nenechá tak? Iné ženy by boli len rady, keby za nich chlapi všetko platili. A vtedy si znova vynadal do idiotov. Znova zabudol, že Ema je úplne iná. Nemienil jej ustúpiť. Ale ani sa s ňou hádať. Nie je na to vhodný čas a ani miesto. Rozhodol sa preto, na oko jej ustúpiť, aby sa upokojila. No rozhodne jej nevyhovie. To ani náhodou.

„Dobre, ale nechajme to teraz tak. O všetkom sa porozprávame neskôr.“

Chvíľu rozmýšľala. Naozaj toto nie je vhodný čas ani miesto na takýto rozhovor. Súhlasila, ale len preto, lebo jej bolo až príliš na grc.

„Ako chceš, nekazme si dovolenku.“

„Ďakujem.“

Po chvíli si položila kabelku na stôl a začala sa v nej prehľadávať. Vyberala jednu vec za druhou, pritom si nadávala popod nos.

„Čo to hľadáš?“ opýtal sa Adam zo záujmom.

„Tabletky na spanie, som si istá, že som ich zobrala. Len ich teraz nemôžem nájsť.“

„To si ich chceš vziať už teraz?“

„Hej, teraz. Chcem si do toho stroja sadnúť a odkvácnuť.“
Vyhľadala a ďalej sa hrabala v tom bordeli.

„Len aby si sa nezložila už pri kontrole,“ skonštatoval Adam a dopil svoju kávu. „Keď ťa budú prezerat' takú omámenú a celkom mimo, tak nás nepustia, ale naopak, rovno zavrú za prechovávanie drog.“

„Myslíš?“

„Hej, myslím. Aspoň niekto.“ Položil svoj pohár na stôl a pokynom ruky jej dal najavo, že by už mali ísť.

„Okej, tak až v lietadle.“

Nahádzala veci naspäť do svojej kabelky. Aj keď tie otrasné tabletky nenašla, dúfala, že v lietadle ich nájde a keď nie, tak mala v pláne poriadne sa opiť, aby si cestu nepamätala. To bude asi najlepšie.

O pol hodinu už sedeli v lietadle. Samozrejme, tabletky nenašla. Zrejme ostali pribalené v lodnom kufri. Tak sa musela uspokojiť s tým, že keď budú nad medzinárodnými vodami, poriadne sa opije. Celá nešťastná zhlboka dýchala cez papierový sáčok.

„Tu máš, napi sa. Trochu sa ti uľaví.“

Vzala si od Adama podávanú fľašu minerálky a poriadne sa napila. Studená tekutina jej stekala dolu hrdlom až do stiahnutého žalúdka. Príjemne ju to osviežilo.